

Nieuwsbrief - OR Updates

Nummer 18, 2025

Redactie: prof. mr. E.C.H.J. Lokin, mr. drs. K.H. Boonzaaijer en mr. E.H. Leemreis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:PHR:2025:916](#) 29-08-2025

Minderheidsaandeelhouder/ICTS International N.V. c.s.

Hof

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:5371](#) 03-09-2025

Vitesse/KNVB

[Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:2290](#) 02-09-2025

Geen bestuurdersaansprakelijkheid vanwege ontoelaatbaar ontnemen van een corporate opportunity

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2025:4785](#) 08-07-2025

Q.A.T.I. Group B.V./Essa Holding B.V. c.s.

[Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam, ECLI:NL:GHAMS:2025:1645](#) 17-06-2025

Toewijzing enquête met benoeming OK-bestuurder, aanhouding uitstotingsverzoek

Rechtbank

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:10542](#) 29-08-2025

Bestuurder Vereniging/Voormalig Bestuurder

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:10233](#) 22-08-2025

Arbeidsovereenkomst van vennootschapsrechtelijk ontslagen statutair bestuurder ontbonden met toekenning billijke vergoeding

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2025:5381](#) 06-08-2025

Curator niet aansprakelijk voor afzien van instellen vordering bestuurdersaansprakelijkheid. Met wenk

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:10114](#) 06-08-2025

Bestuurdersaansprakelijkheid en bestuursverbod; vermindering eis gevorderd bestuursverbod

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2025:4369](#) 06-08-2025

Beroep op garantstelling voor lopende (huur)verplichtingen

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:7395](#) 30-07-2025

Ontslagen bestuurder/Stichting

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:13835](#) 21-07-2025

Heropening vereffening

[Rechtbank Limburg, ECLI:NL:RBLIM:2025:8515](#) 25-06-2025

Lufenje Ramen & Deuren B.V. en haar bestuurders/Particuliere opdrachtgevers

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:15766](#) 20-06-2025

Geschil aandeelhouders autodemontagebedrijf

[Rechtbank Den Haag, ECLI:NL:RBDHA:2025:14038](#) 18-06-2025

Van Vliet q.q./Bestuurders

[Rechtbank Gelderland, ECLI:NL:RBGEL:2025:7445](#) 27-05-2025

Openbaar Ministerie/Jet Air Equipment B.V. en haar bestuurder

[Rechtbank Rotterdam, ECLI:NL:RBROT:2025:3378](#) 26-02-2025

Loonvordering tegen (deels voormalige) vennoten toegewezen

RECHTSPRAAK

Q.A.T.I. Group B.V./Essa Holding B.V. c.s.

In deze zaak moet de vraag worden beantwoord of twee bestuurders rechtsgeldig zijn ontslagen. Een medebestuurder, tevens indirect medeaandeelhouder, heeft bij herhaling aandeelhoudersvergaderingen uitgeschreven waarop tot dit ontslag is besloten, en bezwaren tegen de daaropvolgende inschrijvingen zijn telkens door de Kamer van Koophandel gegrond verklaard. In hoger beroep oordeelt het hof dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de oproepende aandeelhouder niet tot oproeping had mogen overgaan, omdat de in de statuten genoemde termijn nog niet was verstreken waarbinnen het bestuur had moeten reageren op het verzoek van de oproepende aandeelhouder. Dit maakt, aldus de rechtbank en ook het hof, dat de tijdens de algemene vergadering genomen ontslagbesluiten nietig zijn op grond van artikel 2:14 BW.

Feiten

In deze procedure staat Q.A.T.I. Group B.V. ('Qati') centraal.

Het bestuur van Qati wordt gevormd door een vader en diens zoon (geïntimeerden in deze procedure) en twee andere personen. Verder zijn onder meer Essa Holding B.V. ('Essa'), de persoonlijke holding van de vader, en Growcan Holding B.V. ('Growcan'), de persoonlijke holding van de zoon, aandeelhouders van Qati.

In 2021 heeft een algemene vergadering van Qati plaatsgevonden, zonder aanwezigheid van Essa en Growcan. Uit de notulen van deze algemene vergadering volgt dat het besluit tot verlening van ontslag aan de vader en de zoon als bestuurders van Qati is genomen.

Een medebestuurder van Qati, tevens indirect medeaandeelhouder, heeft vervolgens de vader en de zoon als bestuurders laten uitschrijven bij de Kamer van Koophandel. Het daartegen

gerichte bezwaar van de vader, de zoon, Essa en Growcan ('Essa c.s.') heeft de Kamer van Koophandel gegrond verklaard.

Daags na de gegrondverklaring is een nieuwe algemene vergadering van Qati uitgeroepen. Tijdens deze vergadering zijn Essa en Growcan wederom niet verschenen. Blijkens de notulen van deze algemene vergadering heeft de algemene vergadering het besluit genomen tot bekrachtiging van de eerdere ontslagbesluiten en daarnaast, voorwaardelijk en voor zover nodig, tot verlening van ontslag aan de vader en de zoon als bestuurders per de datum van deze vergadering.

Nadien zijn de vader en de zoon tot tweemaal toe uitgeschreven als bestuurder van Qati bij de Kamer van Koophandel. Essa c.s. heeft daartegen tweemaal bezwaar ingediend, welke bezwaren gegrond zijn verklaard door de Kamer van Koophandel.

Rechtbank

De vader en de zoon hebben de rechtbank onder meer gevraagd om voor recht te verklaren dat de genomen ontslagbesluiten nietig zijn en dat zij niet zijn opgehouden bestuurder van Qati te zijn.

De rechtbank heeft de vorderingen toegewezen.

Hof

In hoger beroep oordeelt het hof dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de oproepende aandeelhouder niet tot oproeping had mogen overgaan, omdat de in de statuten van Qati genoemde termijn nog niet was verstreken waarbinnen het bestuur had moeten reageren op het verzoek van de oproepende aandeelhouder. Dit maakt, aldus de rechtbank en ook het hof, dat de tijdens de algemene vergadering genomen ontslagbesluiten nietig zijn op grond van artikel 2:14 BW.

Qati heeft verder nog naar voren gebracht dat:

- het ruim voor de oproeping duidelijk was dat het toenmalig bestuur van Qati zelf niet tot oproeping zou overgaan;
- als gevolg van het voorgaande punt de (statutaire) oproepingsbevoegdheid als het ware (eerder) zou verschuiven van het bestuur naar de oproepende aandeelhouder; en
- de benodigde investeerders kenbaar hadden gemaakt dat zij zouden afhaken als het

toenmalige bestuur zou blijven zitten.

Deze punten maken, aldus nog steeds Qati, dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid onaanvaardbaar is om een beroep te doen op de statutaire termijnen. Het hof oordeelt evenwel dat het naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet onaanvaardbaar is om Qati aan die termijn te houden, enkel en alleen omdat de oproepende aandeelhouder reden had te veronderstellen dat het bestuur niet al voor de statutair voorgeschreven oproepingsdatum van een aandeelhouder zelf tot bijeenroeping zou overgaan.

Het hof overweegt verder nog dat het enkele feit dat ooit eerder eenzelfde oproep is gedaan waaraan geen gevolg is gegeven, niet maakt dat de toepasselijke statutaire oproepingsregels vervolgens nooit meer gelden.

Indachtig het voorgaande bekrachtigt het hof het vonnis van de rechtbank.

M.J. van de Graaf, september 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 08-07-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:4785

Zaaknummer: 200.338.073/01

Rechters: M.W. Zandbergen, J. Smit en M.M.A. Wind

Advocaten: D.J.M. Lange en R.M. Beltzer

Wetsartikelen: 2:14 BW

RECHTSPRAAK

Loonvordering tegen (deels voormalige) vennoten toegewezen

Drie werknemers vorderen in kort geding betaling van loon door de (voormalige) vennoten van een vof waarmee zij een arbeidsovereenkomst hadden. De loonvorderingen worden toegewezen.

Drie werknemers hadden een arbeidsovereenkomst met (de vennoten van) een vof. De vof had vijf vennoten, van wie er drie tot 1 september 2024 vennoot waren. Alle vennoten zijn in deze procedure gedaagde partij. Werknemers zijn te werk gesteld op een tankstation dat werd geëxploiteerd door ROG Retail B.V. waaraan ze door de vof werden uitgeleend. Vanaf augustus 2024 hebben werknemers hun salaris niet meer ontvangen, terwijl zij wel werkzaamheden hebben verricht. Vanaf medio september 2024 hebben werknemers geen werkzaamheden meer verricht. ROG Retail B.V. heeft de samenwerking met de vof beëindigd. De vof heeft voor de werknemers geen ander werk.

Het feit dat ROG Retail B.V. de samenwerking met de vof heeft opgezegd komt voor rekening van de vof. De vennoten zijn de gezamenlijke werkgevers van werknemers en zijn hoofdelijk aansprakelijk voor de loonbetaling aan werknemers. Het feit dat drie van de vijf vennoten zijn uitgetreden maakt niet dat zij niet meer aansprakelijk zijn voor de vorderingen die voortkomen uit de arbeidsovereenkomst van de werknemers. In deze procedure vorderen de werknemers het salaris vanaf 1 augustus 2024 tot en met de datum waarop zij hun arbeidsovereenkomst hebben opgezegd in verband met een nieuwe baan, alsmede de wettelijke verhoging en de wettelijke rente daarover. Ook vorderen de werknemers afgifte van salarisspecificaties over de maanden juli tot en met oktober 2024, op straffe van een dwangsom.

Naar het oordeel van de kantonrechter is het voldoende aannemelijk dat in een bodemprocedure (een deel van) het door de werknemers gevorderde wordt toegewezen. Op grond van artikel 18 Wetboek van Koophandel zijn de vennoten van de vennootschap onder firma hoofdelijk verbonden voor de schulden van de vennootschap. De aansprakelijkheid van

de vennoten strekt zich uit tot alle schulden van de vennootschap ongeacht of zij zijn ontstaan uit overeenkomst, onrechtmatige daad, et cetera. De vennoten zijn hoofdelijk verbonden en zij zijn gehouden voor zover mogelijk dezelfde prestatie te verrichten als de vennootschap verschuldigd was. De uittredende vennoot blijft na zijn uittreden aansprakelijk voor schulden van de vennootschap die zijn ontstaan vóór het uittreden. De loonvorderingen worden per werknemer toegewezen tot de datum einde dienstverband, in casu 1 augustus 2024.

Redactie, september 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 26-02-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:3378

Zaaknummer: 11414058 VV EXPL 24-579

Rechters: K.J. Bezuijen

Advocaten: J.W. Dijke en L. Nix

Wetsartikelen: 18 WvK, 6:119 BW; 7:610b BW; 7:625 BW; 237 Rv

RECHTSPRAAK

Beroep op garantstelling voor lopende (huur)verplichtingen

Een verhuurder beroept zich op persoonlijke garantstelling van een bestuurder die is gegeven tijdens een zitting over de afkondiging van een afkoelingsperiode op grond van de WHOA. De kantonrechter wijst de vorderingen grotendeels toe.

Inleiding

De rechtbank Midden-Nederland doet in de onderhavige procedure uitspraak in een geschil tussen een verhuurder (eiser) ('de Verhuurder') en de (enige indirect) bestuurder (gedaagde) ('de Bestuurder') van een besloten vennootschap ('X BV'). De Verhuurder verhuurde een bedrijfsruimte aan X BV. De huurovereenkomst is wegens een betalingsachterstand per 1 mei 2024 ontbonden en het gehuurde is ontruimd. X BV is inmiddels failliet. De Verhuurder vordert van de Bestuurder persoonlijk betaling van de achterstallige huur en opleveringsschade. Volgens de Verhuurder heeft de Bestuurder tijdens een WHOA-procedure van X BV toegezegd voor lopende verplichtingen garant te staan. De Bestuurder verweert zich met het standpunt dat de garantstelling inhield dat hij, in het geval dat X BV niet zou kunnen voldoen aan haar lopende verplichtingen gedurende de afkoelingsperiode, het benodigde bedrag ter beschikking zou stellen aan X BV, en dus niet direct kan worden aangesproken.

De beoordeling

De kantonrechter gaat niet mee in het standpunt van de Bestuurder omtrent de uitleg van de garantstelling, mede onder verwijzing naar de WHOA-beschikking en het bepaalde in artikel 373 lid 4 Fw. Van een zekerheid in de zin van laatstgenoemd artikel kan alleen sprake zijn indien partijen zich rechtstreeks kunnen wenden tot degene die zekerheid stelt, in dit geval de Bestuurder. Voorts oordeelt de kantonrechter dat (de vordering uit hoofde van) de garantstelling alleen ziet op de lopende verplichtingen die (zijn) ontstaan tijdens de afkoelingsperiode. Ook de verplichting tot vergoeding van leegstandschade valt onder de lopende verplichtingen, omdat die verplichting volgt uit een overeenkomst die is gesloten vóór de fixatiedatum, en na die datum is ontstaan. De vordering tot schadevergoeding wordt dus toegewezen tot aan het moment dat de afkoelingsperiode is geëindigd. De contractuele rente

valt volgens de kantonrechter niet onder lopende verplichtingen, omdat dit geen primaire verplichting uit de huurovereenkomst is maar een gevolg van niet-nakoming. Tot slot wijst de kantonrechter de vordering tot opleveringsschade af, omdat niet is komen vast te staan in welke staat het gehuurde bij aanvang is opgeleverd.

E. Dogan, september 2025

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 06-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2025:4369

Zaaknummer: 11611007 \ UC EXPL 25-2618

Rechters: A.A.T. Werner

Advocaten: F.T. Zoutberg

Wetsartikelen: 373 lid 4 Fw

RECHTSPRAAK

Bestuurdersaansprakelijkheid en bestuursverbod; vermindering eis gevorderd bestuursverbod

Een curator heeft een bestuursverbod gevorderd en vermindert zijn eis tot het opleggen van een bestuursverbod voor bestuursfuncties bij rechtspersonen waarvan de gedaagde nog geen bestuurder is. Deze en andere vorderingen, waaronder uit hoofde van bestuurdersaansprakelijkheid ex artikel 2:248 BW, worden bij verstek toegewezen. De rechtbank overweegt dat de curator de rechtbank gemotiveerd op de hoogte moet stellen als het vonnis onherroepelijk wordt.

Een curator heeft een bestuursverbod gevorderd, maar wil zijn eis verminderen tot het opleggen van een bestuursverbod voor bestuursfuncties bij rechtspersonen waarvan de gedaagde nog geen bestuurder is. De reden hiervoor is dat de bestuurder betrokken is bij twee vennootschappen, waarvan de ene inmiddels failliet is verklaard en in de andere nauwelijks activiteiten worden verricht. De curator heeft ook een verklaring voor recht gevorderd dat de bestuurder zijn taak als feitelijk beleidsbepaler kennelijk onbehoorlijk heeft vervuld in de zin van artikel 2:248 BW en vordert betaling van het boedeltekort. Tot slot heeft de curator een voorschot van € 450.000 gevorderd.

De rechtbank wijst de vorderingen van de curator bij verstek toe. Daarbij merkt de rechtbank op dat het bestuursverbod ingaat op het moment dat het vonnis onherroepelijk is. Omdat het om een verstekvonnis gaat, kan de onherroepelijkheid niet zonder nadere informatie worden vastgesteld. De curator moet de rechtbank daarom gemotiveerd op de hoogte stellen van het onherroepelijk worden van het vonnis, zodat de griffier kan voldoen aan zijn verplichtingen op grond van artikel 106b lid 3 Fw.

H.J. de Kloe, september 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 06-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:10114

Zaaknummer: C/10/681056 / HA ZA 24-538

Rechters: J.M.J. Arts

Advocaten: B.B.P.J.M. Derks

Wetsartikelen: 2:248 BW, 106a Fw en 106b Fw

RECHTSPRAAK

Van Vliet q.q./Bestuurders

De curator stelt de (feitelijk) bestuurders van een gefailleerde vennootschap aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW en vordert vernietiging van een door de bestuurders gesloten overeenkomst tot verkoop van onroerend goed. De statutair bestuurder, die zich niet kan disculperen en de feitelijk bestuurder zijn hoofdelijk aansprakelijk voor het faillissementstekort. De curator kan een overeenkomst ter verkoop van een onroerend goed echter niet rechtsgeldig op grond van artikel 2:248 lid 9 BW buitengerechtelijk vernietigen als niet alle partijen in de vernietiging berusten.

Inleiding

Deze zaak gaat over de vordering van de curator op (feitelijk) bestuurders van de gefailleerde vennootschap. De curator stelt de (feitelijk) bestuurders aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW en vordert vernietiging van een door de bestuurders gesloten overeenkomst tot verkoop van onroerend goed.

Partij 1 en partij 2 zijn getrouwd geweest. Partij 1 was enig statutair bestuurder van een vennootschap waarin ook partij 2 werkzaam was. In 2019 is de vennootschap failliet verklaard. Er waren op dat moment nog openstaande vorderingen van schuldeisers.

Bestuurdersaansprakelijkheid

De curator stelt partij 1 en partij 2 aansprakelijk op grond van artikel 2:248 BW. Vaststaat dat de jaarrekeningen van de vennootschap voor de jaren 2015 en 2016 niet tijdig zijn gedeponneerd en dat daarmee de deponeringsplicht van artikel 2:394 BW is geschonden. Tevens was de administratie niet op orde, waardoor ook de boekhoudplicht van artikel 2:10 BW is geschonden. Op grond van artikel 2:248 lid 2 BW staat daarmee vast dat het bestuur van de vennootschap zijn taak onbehoorlijk heeft vervuld en wordt vermoed dat deze onbehoorlijke taakvervulling een belangrijke oorzaak van het faillissement is. Dat vermoeden

is niet weerlegd. Partij 1 heeft volgens de rechtbank niet gewezen op concrete feiten of omstandigheden die tot disculpatie op grond van artikel 2:248 lid 3 BW kunnen leiden. Partij 1 is dus aansprakelijk voor het faillissementstekort.

De rechtbank stelt ook hoofdelijke aansprakelijkheid van partij 2 als feitelijk bestuurder vast op grond van artikel 2:248 lid 7 BW. Hij zou namelijk feitelijk de leiding over de onderneming hebben gehad en besluiten werden in gezamenlijk overleg tussen partij 1 en partij 2 genomen. Zo besliste hij welke crediteuren als eerste moesten worden voldaan en was hij degene die een melding van betalingsonmacht deed bij het pensioenfonds.

Buitengerechtelijke vernietiging

Vlak voor de faillietverklaring in 2019 hebben partij 1 en partij 2 besloten onroerend goed van de vennootschap te verkopen. De curator heeft de koopovereenkomst in 2022 buitengerechtelijk ontbonden op grond van artikel 2:248 lid 9 BW. De curator vordert een verklaring voor recht dat hij de koopovereenkomst rechtsgeldig buitengerechtelijk heeft vernietigd.

Op grond van artikel 3:50 lid 2 BW kan een rechtshandeling met betrekking tot een registergoed die heeft geleid tot een inschrijving in de openbare registers of tot levering van een registergoed, slechts buitengerechtelijk worden vernietigd als alle partijen in die vernietiging berusten. De kopers van het onroerend goed hebben dat niet gedaan.

De rechtbank oordeelt dat artikel 3:50 lid 2 BW geldt, ongeacht de vraag of de betreffende buitengerechtelijke vernietigingsverklaring daadwerkelijk een risico op vervuiling van de openbare registers met zich heeft gebracht, in tegenstelling tot wat de curator betoogde.

De curator heeft de koopovereenkomst daarom niet rechtsgeldig buitengerechtelijk vernietigd.

Beslissing

Partij 1 en partij 2 worden veroordeeld tot betaling aan de curator van het bedrag dat het uiteindelijke faillissementstekort zal blijken te zijn, inclusief de faillissementskosten en de overige boedelschulden. De door de curator gevorderde verklaring voor recht dat hij de koopovereenkomst rechtsgeldig buitengerechtelijk heeft vernietigd, wordt afgewezen.

D.R.C. Smit, september 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 18-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:14038

Zaaknummer: C/09/666437 / HA ZA 24-435

Rechters: A.C. Bordes

Advocaten: E.A.H. ten Berge, J.A.M. van de Sande, H.J. Ruysendaal en N.P.O. Ruysch

RECHTSPRAAK

Curator niet aansprakelijk voor afzien van instellen vordering bestuurdersaansprakelijkheid. Met wenk

Een faillissementscurator doet een zeer beknopt rechtmatigheidsonderzoek en besluit de bestuurders niet aansprakelijk te stellen, mede omdat uit informatie van de Belastingdienst geen verhaalsmogelijkheden bleken. Twee crediteuren stellen de curator pro se aansprakelijk voor deze beslissingen. De rechtbank oordeelt dat de curator wél kan worden verweten dat hij te weinig onderzoek heeft gedaan, maar dat hij wegens het ontbreken van verhaalsmogelijkheden in redelijkheid kon (en wellicht zelfs: moest) afzien van aansprakelijkstelling. Voor schadevergoeding aan de eisende crediteuren is dus geen plaats. Het staat hen vrij om desgewenst zelf over te gaan tot aansprakelijkstelling van de bestuurders. In de wenk bij de samenvatting wordt met name op dat laatste nader ingegaan.

Inleiding

Twee in Nederland wonende bestuurders halen in 2011 en 2012 via meerdere Nederlandse bv's, waaronder de vennootschap ECC Southeast Asia Retail Bonds B.V. ('ECC-SARB'), investeringen op voor de bouw van een winkelcentrum in Thailand (het 'Chiang Mai Project'). ECC-SARB trekt in dit kader geld aan in de vorm van obligatieleningen. Het geld uit de leningen wordt gebruikt om aandelen te kopen in een vennootschap ('het Fonds'), die op haar beurt aandelen houdt in de (buitenlandse) werkmaatschappij die de bouwgrond en de daarop te realiseren gebouwen in eigendom heeft (ECC Chiang Mai Project 1 Ltd.) Daarnaast verwerft ECC-SARB ook een klein rechtstreeks aandelenbelang in ECC Chiang Mai Project 1 Ltd.

Voor de bouw van het winkelcentrum was (naast het kapitaal dat was aangetrokken via de obligatieleningen) ook een bankfinanciering aangetrokken. Het was de bedoeling dat tot

zekerheid van de obligatieleningen een tweede recht van hypotheek zou worden gevestigd op het vastgoed van ECC Chiang Mai Project 1 Ltd, maar dat gebeurt in de praktijk niet.

In 2013 grijpt DNB in, omdat de activiteiten van ECC-SARB volgens haar neerkomen op bankieren (zonder de vereiste vergunning). Aan de bestuurders van de betrokken vennootschappen worden boetes opgelegd.

Het Chiang Mai Project komt ondertussen niet van de grond, althans: niet volgens plan. ECC-SARB gaat op 5 april 2018 failliet. Eerder ging ook haar moedervennootschap (ECC-IM) failliet. Bij ECC-SARB wordt dezelfde faillissementscurator benoemd als bij ECC-IM ('de curator').

In september 2018 doet een anonieme investeerder het voorstel om alle aandelen in ECC Chiang Mai Project 1 Ltd te kopen. Als uitvloeisel van dat voorstel zou de boedel van ECC-SARB een bedrag van € 140.000 ontvangen. De curator stemt tegen het voorstel, maar de andere aandeelhouders van het Fonds stemmen voor en het voorstel wordt dus aangenomen.

De curator van ECC-SARB doet rechtmatigheidsonderzoek. In zijn faillissementsverslag geeft hij aan dat hij de bankmutaties heeft onderzocht en dat daaruit lijkt te volgen dat alle gelden van de obligatiehouders correct zijn aangewend (daadwerkelijk zijn gebruikt om aandelen in het Fonds en dus – indirect – een belang in het Chian Mai Project te verwerven). Op basis van een onderzoeksrapport van Ernst & Young uit 2013 concludeert de curator dat er geen redenen zijn om te veronderstellen dat de cash flow-prognoses van ECC-SARB voor 2013 t/m 2015 een redelijke basis ontbeerden. Na nog enkele vragen aan de bestuurders te hebben gesteld, besluit de curator de bestuurders niet aansprakelijk te stellen. In het faillissement van ECC-IM had de curator ook rechtmatigheidsonderzoek gedaan en naar aanleiding daarvan had hij met de bestuurders een vaststellingsovereenkomst gesloten tot afkoop van hun aansprakelijkheidsrisico.

Naast de € 140.000 uit de verkoop van de aandelen in ECC Chiang Mai Project 1 Ltd treft de curator nog een minnelijke regeling ter zake een vordering op ECC Chiang Mai Project 1 Ltd (opbrengst: € 87.500). Daarna gaat hij – een klein jaar na de uitspraak van het faillissement – over tot afwikkeling van het faillissement. Aan de concurrente crediteuren kan slechts een zeer kleine uitkering worden gedaan.

Twee crediteuren zijn er niet gelukkig mee dat de curator geen diepgravender onderzoek naar bestuurdersaansprakelijkheid heeft gedaan in het faillissement van ECC-SARB. Zij stellen de curator pro se aansprakelijk, stellende dat zij schade lijden doordat de curator de bestuurders van ECC-SARB te gemakkelijk weg laat komen. Die schade is volgens de betreffende crediteuren gelijk aan het onbetaald gebleven gedeelte van hun vorderingen op ECC-SARB.

Het geding

In de procedure bij de rechtbank zijn partijen het erover eens dat het aan de curator verweten handelen – te weten: de beslissing van de curator om buiten het bekijken van de bankmutaties, het beoordelen van het rapport van Ernst & Young uit 2013 en het stellen van enkele vragen aan de bestuurders geen verder rechtmatigheidsonderzoek te doen en om de bestuurders niet aansprakelijk te stellen – getoetst moet worden aan de *Maclou*-norm (HR 19 april 1996, ECLI:NL:HR:1996:ZC2047).

De crediteuren wijzen op diverse aanwijzingen dat de bestuurders de investeerders onjuist en onvolledig hebben voorgelicht, dat zij investeerders hebben overgehaald om nog meer te investeren door toezeggingen te doen die nooit zijn nagekomen en dat de bestuurders er een extreem luxueuze levensstijl op nahielden die mogelijk gefinancierd werd met gelden uit het ECC-concern.

De curator stelt daartegenover dat er ook aanwijsbare ‘normale’ en externe redenen waren waardoor het Chiang Mai Project niet van de grond kwam (aanloopverliezen, marktrisico’s en politieke instabiliteit in Thailand). Volgens de curator ging ECC-SARB failliet doordat het als gevolg van de voornoemde redenen alsmede het ingrijpen van DNB niet meer lukte om nieuwe investeerders binnen te halen. Wat er binnen de werkmaatschappij ECC Chiang Mai Project 1 Ltd precies met de geïnvesteerde gelden is gebeurd, was voor de curator bovendien aan de hand van de administraties van ECC-SARB en ECC-IM niet inzichtelijk.

Ook wijst de curator erop dat hij onderzoek heeft gedaan naar de verhaalsmogelijkheden bij de bestuurders indien hij hen aansprakelijk zou stellen (verhaalsinformatie van de Belastingdienst). Daar waren geen concrete verhaalsmogelijkheden uit naar voren gekomen. Dat was ook een belangrijke reden om geen verdere actie te ondernemen tegenover de bestuurders.

De beoordeling

De rechtbank gaat eerst in op de vraag of de curator uitgebreider rechtmatigheidsonderzoek had moeten doen. De rechtbank concludeert dat er inderdaad gegronde redenen waren om uitgebreider onderzoek te doen. Daartoe overweegt de rechtbank dat de door de curator genoemde feiten (namelijk: dat het faillissement veroorzaakt is doordat er geen nieuwe investeerders meer instapten en dat de administratie van ECC-SARB en ECC-IM geen inzicht gaven in de financiële situatie in de werkmaatschappij) niet geruststellend zijn, maar juist ook passen bij bepaalde vormen van fraude. Tegen die achtergrond oordeelt de rechtbank dat de curator in zijn onderzoek en met name ook in zijn toelichting in het openbare faillissementsverslag te kort door de bocht is gegaan.

De rechtbank haalt in dat kader aan dat de curator in het verslag niets zegt over zijn afwegingen met betrekking tot de verwijten van investeerders rondom de beweerde onjuiste mededelingen, ontoereikende informatie, onttrekkingen en grote verliezen. Vervolgens overweegt de rechtbank: *‘De curator moest, zoals in redelijkheid mag worden verwacht van een over voldoende inzicht en ervaring beschikkende curator die zijn taak met nauwgezetheid vervult: (a) deze verwijten in de ruimere zakelijke context van de groep of de werkmaatschappij beschouwen (gezien de doorgeeffunctie en banden met groepsvennootschappen) en (b) deze verwijten bij zijn afweging, keuzes en motivering wat betreft de koers in de faillissementen betrekken.’*

Het oordeel dat de curator uitgebreider onderzoek (en verslag) had moeten doen, leidt echter op zichzelf nog niet tot aansprakelijkheid van de curator voor schade van de crediteuren. Daarvoor is immers ook van belang of uitgebreider onderzoek tot een beter financieel resultaat voor de crediteuren zou hebben geleid.

Dat is waar het misgaat voor de twee eisende crediteuren: onweersproken is namelijk dat uit de informatie van de Belastingdienst geen verhaalsmogelijkheden voor een eventuele aansprakelijkheidsvordering op de bestuurder naar voren kwamen. De crediteuren wijzen nog wel op filmpjes en andere uitingen op het internet waarin de bestuurders te zien zijn in allerlei luxe leefomstandigheden (privévliegtuigen, kastelen, dure auto's), maar de rechtbank volgt de curator in diens tegenwerping dat die luxegoederen (zoals bij dit soort activa vaak het geval is) niet daadwerkelijk in eigendom toebehoren aan de bestuurders, of in ieder geval niet voor eenvoudige verhaalneming (in Nederland) vatbaar zullen zijn. De rechtbank concludeert dat van 'een over voldoende inzicht en ervaring beschikkende curator die zijn taak met nauwgezetheid vervult' niet verwacht kan worden dat hij rechtsmaatregelen instelt tegen bestuurders die geen concreet uitzicht op verhaal bieden. In dat kader overweegt de rechtbank zelfs: *‘[Eisers] wijzen erop dat de curator € 140.000,00 in de boedels had als financiering voor inspanningen om de bestuurders aan te spreken. Het klopt in de visie van de rechtbank wel dat met zo'n bedrag veel inspanningen kunnen worden betaald, maar dat neemt niet weg dat de curator niet lichtvaardig tot substantiële uitgaven mag overgaan en in dit geval, om de redenen die hiervoor zijn omschreven, mocht afzien van nadere inspanningen. Als de curator zonder reële verhaalsmogelijkheden € 140.000,00 zou hebben opgemaakt aan eigen declaraties en als er dan verder geen extra gelden in de boedels zouden vloeien, zou de curator wellicht een verwijt kunnen worden gemaakt.’*

De conclusie is dat de curator de *Maclou*-norm niet heeft geschonden: hij mocht binnen de grenzen van die norm beslissen om geen nadere actie te ondernemen en tot afwikkeling van de boedels van ECC-SARB en ECC-IM over te gaan. De rechtbank merkt in dit verband nog op dat het de crediteuren vrijstaat om desgewenst zelf over te gaan tot aansprakelijkstelling van

de bestuurders. De verwijten die zij de bestuurders maken en de remedie die zij wensen (schadevergoeding), zijn geen onderwerpen waarvoor de curator een exclusieve bevoegdheid tot het treffen van rechtsmaatregelen heeft. In het bijzonder merkt de rechtbank op dat de crediteuren zelf – behalve het opvragen van informatie bij de Belastingdienst, wat de curator echter al heeft gedaan – ook dezelfde mogelijkheden hebben tot het opsporen van verhaalsmogelijkheden.

De beslissing

De vorderingen van de crediteuren worden afgewezen.

Wenk

De opmerking van de rechtbank dat de crediteuren bij machte zijn om zelf de bestuurders aansprakelijk te stellen, resoneert met een andere opmerking die de rechtbank in het vonnis maakt. De eisers vorderden van de curator een schadevergoeding die even groot was als hun vordering in het faillissement van ECC-SARB, vermeerderd met rente (en, naar mag worden aangenomen: verminderd met de uiterst kleine uitdeling die in het faillissement plaatsgevonden had). In r.o. 4.5 overweegt de rechtbank dat niet duidelijk is waarom de beslissing van de curator om de bestuurders niet aansprakelijk te stellen voor eisers zou hebben geleid tot schade die gelijk is aan hun vorderingen in het faillissement.

Dat hun schade even groot was als hun vordering op ECC-SARB laat zich zonder motivering niet inzien, omdat de uitkomst van een (hypothetische) procedure door de curator tegen de bestuurders immers ongewis zou zijn: als een aansprakelijkstelling van de bestuurders al in rechte zou zijn toegewezen, zou nog maar moeten blijken of dat daadwerkelijk zou leiden tot delging van het *hele* faillissementstekort. Als er slechts bepaalde specifieke schadeposten toewijsbaar zouden zijn (bijvoorbeeld op grond van art. 2:9 BW of art. 6:162 BW), of als de bestuurders slechts gedeeltelijk verhaal zouden bieden, zouden rechtsmaatregelen van de zijde van de curator nog steeds niet in een 100%-uitkering aan de concurrente crediteuren resulteren.

De opmerking van de rechtbank dat het de eisende crediteuren evenzeer als de curator vrij staat om de bestuurders aansprakelijk te stellen, moet logischerwijs zien op een aansprakelijkstelling uit hoofde van artikel 6:162 BW. De bevoegdheid om namens de gefailleerde vennootschap tegen de bestuurders te ageren ex artikel 2:9 BW en de bevoegdheid om het bestuur aansprakelijk te stellen voor het faillissementstekort ex artikel 2:248 BW komen immers wel exclusief aan de curator toe.

Als het gaat om een aansprakelijkstelling ex artikel 6:162 BW – bijvoorbeeld wegens

beweerdelijke misleiding bij het aantrekken van hun investeringen – kunnen de crediteuren zich inderdaad beter rechtstreeks tot de bestuurders wenden. Dan ligt het immers wél voor de hand dat hun schade gelijk is aan het hele (onbetaald gebleven) bedrag van hun vordering op ECC-SARB. En dan hoeven zij bij een succesvol resultaat ook niet met alle andere schuldeisers te delen. In zoverre heeft de curator hen een plezier gedaan door het faillissement snel af te wikkelen en zo de (praktische) drempel uit het arrest *Lunderstädt/De Kok* (HR 21 december 2001, ECLI:NL:HR:2001:AD2684, r.o. 3.4.5) weg te nemen.

I.F.M. Lakwijk, september 2025

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 06-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2025:5381

Zaaknummer: C/01/396931 / HA ZA 23-613

Rechters: L.S. Frakes

Advocaten: K.S. Loilargosain en V. Terlouw

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Heropening vereffening

In deze opmerkelijke kwestie is het faillissement van een vennootschap geëindigd door het verbindend worden van de slotuitdelingslijst. De vennootschap verzoekt om heropening van de vereffening of het geven van een bevel tot vereffening en verdeling wegens het bestaan van een nagekomen bate. De reden hiervoor is dat een perceel van één vierkante meter tijdens het faillissement over het hoofd is gezien. De gemeente Rotterdam heeft er belang bij dat het perceel niet op naam van de gefailleerde blijft staan en wil het stukje grond kopen voor € 4.000. De rechtbank wijst het verzoek toe en beveelt de voormalig curator over te gaan tot vereffening en verdeling van de nagekomen bate.

Het faillissement van een vennootschap is geëindigd door het verbindend worden van de slotuitdelingslijst. De vennootschap verzoekt om heropening van de vereffening (art. 2:23c BW) of het geven van een bevel tot vereffening en verdeling wegens het bestaan van een nagekomen bate (art. 194 Fw). De reden hiervoor is dat een perceel van één vierkante meter tijdens het faillissement over het hoofd is gezien. De gemeente Rotterdam heeft er belang bij dat het perceel niet op naam van de gefailleerde blijft staan en wil het stukje grond kopen voor € 4.000. De rechtbank wijst het verzoek toe en beveelt de voormalig curator over te gaan tot vereffening en verdeling van de nagekomen bate.

H.J. de Kloe, september 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 21-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:13835

Zaaknummer: 688738 FT RK 25-624, C/09/13/264 F

Rechters: A.C.M. Höppener

Advocaten: J.H. van der Weide

Wetsartikelen: 2:23c BW en 194 Fw

RECHTSPRAAK

Arbeidsovereenkomst van vennootschapsrechtelijk ontslagen statutair bestuurder ontbonden met toekenning billijke vergoeding

Een bestuurder wordt vennootschapsrechtelijk ontslagen. Omdat hij op dat moment arbeidsongeschikt was, heeft zijn ontslag vanwege het opzegverbod tijdens ziekte niet geleid tot het einde van de arbeidsovereenkomst. De vennootschap verzoekt daarom in deze procedure de ontbinding van de arbeidsovereenkomst. De rechtbank oordeelt dat een verschil van inzicht tussen de bestuurder en de vennootschap niet meer is te overbruggen door de manier waarop de vennootschap de bestuurder op een zijspoor heeft gezet en wijst de verzochte ontbinding toe. De vennootschap handelde echter ernstig verwijtbaar, zodat een billijke vergoeding wordt toegekend. Bovendien tellen bij de toegekende transitievergoeding bonussen mee, ondanks dat zij door de moedermaatschappij werden betaald.

Feiten

Verweerder ('de Bestuurder') is statutair bestuurder bij verzoekster ('de Vennootschap') en heeft ook een arbeidsovereenkomst met de Vennootschap. Op 11 april 2025 hebben de aandeelhouders van de Vennootschap besloten om de Bestuurder te ontslaan als bestuurder. Op dat moment was de Bestuurder arbeidsongeschikt. Het ontslag als bestuurder heeft vanwege het opzegverbod tijdens ziekte niet geleid tot het einde van de arbeidsovereenkomst.

De Vennootschap verzoekt de rechtbank om de arbeidsovereenkomst met de Bestuurder te ontbinden, primair op de e-grond (verwijtbaar handelen of nalaten), subsidiair op de d-grond (disfunctioneren) en meer subsidiair op de h-grond (andere omstandigheden) en i-grond (cumulatiegrond). De Bestuurder vraagt de rechtbank het verzoek af te wijzen en als de rechtbank de arbeidsovereenkomst toch ontbindt, verzoekt hij een transitievergoeding en

billijke vergoeding.

Oordeel

De rechtbank oordeelt dat de arbeidsovereenkomst wordt ontbonden. De rechtbank is van oordeel dat er geen sprake is van een voldragen e-grond en d-grond. De h-grond is naar het oordeel van de rechtbank wel voldragen. Er is namelijk een verschil van inzicht tussen de Bestuurder en de Vennootschap dat verdere samenwerking onmogelijk maakt. Het is de rechtbank uit het dossier en hetgeen op de zitting besproken is duidelijk geworden dat de Vennootschap en de Bestuurder kennelijk op een heel andere manier tegen het bestuurderschap aankijken.

De verschillen zitten met name in wat de wisselwerking tussen de moedermaatschappij en de Vennootschap is en wat de rol van de bestuurder hierin is en de verantwoordelijkheid die op de Bestuurder als bestuurder rust. In een normale situatie had hier misschien nog aan gewerkt kunnen worden. De Vennootschap had haar verwachtingen kunnen uitspreken en de Bestuurder de zijne. De rechtbank ziet echter niet in hoe partijen dit verschil van inzicht in de gegeven omstandigheden nog kunnen oplossen. Dat komt met name doordat de Vennootschap met de botte bijl te werk is gegaan. Zij heeft de Bestuurder als goed beoordeelde bestuurder te snel op een zijspoor gezet. Daardoor is de relatie zo vertroebeld geraakt dat dit verschil van inzicht niet meer op te lossen is. De Bestuurder heeft ook zelf gesteld dat hij een vijandige sfeer ervaart en het gevoel heeft dat doorwerken een negatieve invloed op zijn gezondheid heeft. Nu hij al ontslagen is als bestuurder, is een moeilijk om te keren situatie ontstaan, waarin het niet te verwachten is dat de Bestuurder en de Vennootschap nog op een normale manier met elkaar kunnen samenwerken. Het verschil van inzicht tussen de Bestuurder en de Vennootschap is daardoor onoverbrugbaar geworden. Er is daarom sprake van een redelijke grond voor ontbinding van de arbeidsovereenkomst.

Er geldt weliswaar een opzegverbod tijdens ziekte, maar het verzoek houdt geen verband met de arbeidsongeschiktheid van de Bestuurder. De onvrede over het functioneren van de Bestuurder is al voor zijn arbeidsongeschiktheid ontstaan. Ook het besluit om hem uit zijn bestuursfunctie te ontheffen is al voor die tijd genomen. Tijdens zijn arbeidsongeschiktheid zijn bovendien de gesprekken tussen de Bestuurder en de moedermaatschappij voortgezet. Dit heeft er uiteindelijk toe geleid dat de Bestuurder als bestuurder is ontslagen.

De rechtbank houdt geen rekening met de duur van de procedure omdat de ontbinding het gevolg is van ernstig verwijtbaar handelen van de Vennootschap en kent de Bestuurder ook een billijke vergoeding van € 50.000 bruto. De Vennootschap heeft de Bestuurder die zij tot juli 2024 met bonussen en prijzen steeds beloonde voor het behalen van goede resultaten

vanuit het niets geconfronteerd met verwijten en geen reële gelegenheid geboden om iets met die kritiek te doen. De Bestuurder is namelijk kort daarna ziek geworden en tijdens zijn ziekte geconfronteerd met een ontslag als bestuurder. De Vennootschap heeft daarvoor niet zijn herstel afgewacht en hem niet de kans gegeven aan overbrugging van het verschil van inzicht te werken. Door deze opstelling is de verhouding tussen de Bestuurder en de Vennootschap naar het oordeel van de rechtbank zo verstoord dat het einde van de arbeidsovereenkomst onvermijdelijk is. Dit is veroorzaakt door de Vennootschap, die geen gelegenheid heeft gegeven voor herstel en direct heeft aangestuurd op het einde van het dienstverband.

Redactie, september 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 22-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:10233

Zaaknummer: 700529 HA RK 25-525

Rechters: W.J.J. Wetzels

Advocaten: J.W. Stam en R.H. Steensma

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Minderheidsaandeelhouder/ICTS International N.V. c.s.

Een minderheidsaandeelhouder verzoekt in de tweede fase van de enquêteprocedure vaststelling van wanbeleid bij een beursgenoteerde vennootschap, het treffen van voorzieningen en kostenveroordeling. De verzoeken richten zich op een aandelenuitgifte aan bestuurders en commissarissen en de conversie van een lening van de meerderheidsaandeelhouder. De OK wijst de verzoeken af omdat de gebreken slechts onjuist beleid vormen en de vennootschap maatregelen heeft genomen om gevolgen te herstellen. A-G Assink concludeert dat de klachten in cassatie falen. Volgens hem heeft de OK terecht geoordeeld dat geen rechtens te respecteren belang bestaat bij een wanbeleidsoordeel en dat het cassatieberoep moet worden verworpen.

Feiten

De zaak betreft de tweede fase van een enquêteprocedure inzake ICTS International N.V. ('ICTS'), actief in de luchtvaart- en luchthavenbeveiliging. Een minderheidsaandeelhouder verzocht in 2022 onderzoek naar beleid en gang van zaken van ICTS na besluiten in mei/juni 2019: een aandelenuitgifte aan commissarissen en senior management ('de Aandelenuitgifte') en de toekenning aan meerderheidsaandeelhouder Spencer van conversierechten voor haar lening ('de Conversie').

In 2023 werd het onderzoeksverslag gedeponneerd. Vervolgens verzocht de minderheidsaandeelhouder om vaststelling van wanbeleid, ontslag en benoeming van bestuurders en commissarissen, vernietiging van besluiten en veroordeling van een commissaris in de onderzoekskosten. ICTS en betrokken commissarissen verweerden zich.

De OK wees in november 2024 alle verzoeken af. Zij achtte de gebreken bij besluitvorming onjuist beleid maar geen wanbeleid, mede omdat ICTS maatregelen had getroffen om de

gevolgen ongedaan te maken en de governance te versterken. Daarbij woog de OK het belang van stabiliteit en reputatie in de internationale luchtvaartsector zwaar.

Beoordeling

In cassatie voert de minderheidsaandeelhouder zes onderdelen aan, gericht op het oordeel dat geen wanbeleid is vastgesteld, het ontbreken van een rechtens relevant belang bij een wanbeleidsoordeel, de afwijzing van voorzieningen, de beoordeling van governance en taakopvatting, de bekrachtiging van besluiten uit 2019 en de proceskosten.

A-G Assink gaat uitgebreid in op de klachten.

- Volgens hem heeft de OK terecht geoordeeld dat de gebreken slechts onjuist beleid opleverden. De OK mocht bovendien afzien van een wanbeleidsoordeel indien daarmee geen rechtens te respecteren belang is gediend. De vennootschap had immers maatregelen genomen, er was geen resterende schade en een oordeel van wanbeleid zou de onderneming internationaal kunnen schaden.
- De klacht dat de OK daarmee de doeleinden van het enquêterecht heeft miskend, faalt. De A-G benadrukt dat de OK de ruimte heeft voor een belangenafweging en dat het enquêterecht primair het belang van de rechtspersoon dient.
- Over de governance-oordelen stelt de A-G dat de OK slechts oordeelde over de taakopvatting en geen moedwillige schending van Nederlandse regels aannam; dit is niet onbegrijpelijk.
- De klacht over de bekrachtiging van besluiten uit 2019 slaagt evenmin. De OK mocht aannemen dat de hersteloperatie van ICTS (bekrachtiging en vervolgens ongedaanmaking van gevolgen) alleszins te billijken was. Over de vraag of besluiten al dan niet nietig waren, behoort de gewone civiele rechter te oordelen.
- Ten aanzien van proceskosten acht de A-G het oordeel van de OK begrijpelijk: de minderheidsaandeelhouder was in het ongelijk gesteld en weigerde bovendien aanhouding van de zaak totdat het herstel volledig was voltooid.

Beslissing

De A-G concludeert tot verwerping van het cassatieberoep.

Redactie, september 2025

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 29-08-2025

ECLI: ECLI:NL:PHR:2025:916

Zaaknummer: 25/00552

Rechters: B.F. Assink

Wetsartikelen: 2:8 BW, 2:345 BW, 2:355 BW, 2:356 BW en 3:303 BW

RECHTSPRAAK

Ontslagen bestuurder/Stichting

Een statutair bestuurder van een stichting vordert in kort geding schorsing van het ontslagbesluit waarbij zij is ontslagen en wedertewerkstelling. Zij stelt dat de Raad van Toezicht zonder geldige reden tot ontslag is overgegaan en daarbij bepalingen uit de statuten en de WOR heeft geschonden. De rechtbank oordeelt dat het ontslagbesluit naar verwachting in een bodemprocedure stand zal houden. De bestuurder heeft structureel geweigerd uitvoering te geven aan de ontvlechting tussen een verbonden vennootschap en de stichting, terwijl tevens sprake is van voortdurende belangenverstrengeling en verlies van vertrouwen. De vorderingen tot schorsing en wedertewerkstelling worden afgewezen. In reconventie legt de rechtbank de bestuurder een verbod op zich nog met de bedrijfsvoering te bemoeien en het logo van de stichting te gebruiken.

Feiten

Eiser ('de Bestuurder') richtte samen met haar partner in 2009 gedaagde ('de Stichting') op, die verpleeghuiszorg verleent op een landgoed. Voor de financiering werd Bedrijf 1 opgericht, dat vastgoed aankocht en verhuurde aan de Stichting. Later werd Bedrijf 2 eigenaar van het grootste deel van het vastgoed.

Sinds 2023 drong de Raad van Toezicht ('RvT') van de Stichting aan op ontvlechting van de financiële verhoudingen tussen de Stichting en Bedrijf 1, mede naar aanleiding van een Legal Opinion die risico's voor de continuïteit benoemde. De RvT verzocht de Bestuurder herhaaldelijk om een plan van aanpak, maar kreeg onvoldoende resultaat. De RvT wees daarnaast op blijvende belangenverstrengeling en gebrekkige financiële bedrijfsvoering.

In mei 2025 besloot de RvT de Bestuurder te schorsen en vervolgens te ontslaan als statutair bestuurder, met gelijktijdige beëindiging van de arbeidsovereenkomst. De Bestuurder betwist

de rechtsgeldigheid van dit besluit en vordert in kort geding schorsing van het ontslagbesluit, wedertewerkstelling en doorbetaling van loon.

De Stichting stelt in reconventie dat de Bestuurder zich ten onrechte blijft voordoen als bestuurder, contact onderhoudt met medewerkers en externen en het logo van de Stichting blijft gebruiken. Zij vordert een verbod op verdere inmenging.

Beoordeling

De voorzieningenrechter stelt vast dat de RvT statutair bevoegd is bestuurders te ontslaan (art. 6.6 en 6.7 statuten) en dat aan de formele eisen is voldaan. De voltallige RvT was aanwezig, de ondernemingsraad kreeg gelegenheid te adviseren en de Bestuurder is gehoord en kon zich laten bijstaan.

De aangevoerde bezwaren van de Bestuurder, zoals het niet honoreren van haar mediationvoorstel (art. 14 statuten) en vermeende schending van de WOR, raken niet aan de totstandkoming van het besluit en leiden niet tot nietigheid of vernietiging. Ook het voorzitterschap tijdens de ontslagvergadering was conform statuten geregeld en schaadde haar belangen niet.

Ten aanzien van de inhoud oordeelt de voorzieningenrechter dat voldoende aannemelijk is dat de bodemrechter het ontslagbesluit in stand laat. De Bestuurder is afspraken over ontvlechting niet nagekomen, er bestaat blijvende belangenverstrengeling en de RvT heeft terecht het vertrouwen verloren. Deze omstandigheden rechtvaardigen ontslag en vormen geen misbruik van bevoegdheid (art. 2:8 en 2:15 BW). Het belang van de Stichting bij handhaving van de huidige situatie weegt zwaarder dan dat van de Bestuurder bij terugkeer.

De vorderingen in conventie worden daarom afgewezen.

In reconventie acht de voorzieningenrechter aannemelijk dat de Bestuurder door te blijven optreden als bestuurder onrust en verwarring veroorzaakt. Een verklaring voor recht is in kort geding niet mogelijk, maar een gedragsverbod wel. Het hof verbiedt de Bestuurder zich nog met de bedrijfsvoering te bemoeien, contacten met medewerkers en externen te onderhouden en het logo van de Stichting te gebruiken. Daaraan worden dwangsommen verbonden tot een maximum van € 20.000.

Beslissing

De voorzieningenrechter wijst de vorderingen van de Bestuurder af. In reconventie worden gedragsverboden opgelegd en dwangsommen bepaald. De Bestuurder wordt veroordeeld in de proceskosten.

Redactie, september 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 30-07-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:7395

Zaaknummer: C/05/452492 / KG ZA 25-181

Rechters: O. Nijhuis

Advocaten: J.W. Janssens, J.S.C. Bos en L.A. de Haan

Wetsartikelen: 2:8 BW, 2:14 BW, 2:15 BW en 30 WOR

RECHTSPRAAK

Lufenje Ramen & Deuren B.V. en haar bestuurders/Particuliere opdrachtgevers

Een aannemer voert werkzaamheden gebrekkig uit bij vervanging van kozijnen. De particuliere opdrachtgevers vorderen naast de aansprakelijkheid van de vennootschap ook hoofdelijke aansprakelijkheid van de bestuurder en indirect bestuurder. Zij stellen dat deze bestuurders de vennootschap contracten hebben laten sluiten terwijl duidelijk was dat het bedrijf niet over de vereiste deskundigheid en verzekeringsdekking beschikte. De bestuurders voeren verweer en stellen dat enkel de vennootschap contractspartij is. De rechtbank overweegt dat gebrekkige uitvoering van werkzaamheden door de vennootschap niet zonder meer tot persoonlijke aansprakelijkheid van de bestuurders leidt. Nu bijkomende omstandigheden die een ernstig persoonlijk verwijt rechtvaardigen ontbreken, wijst de rechtbank de vorderingen tegen de bestuurders af.

Feiten

Lufenje Ramen & Deuren B.V. ('Lufenje') sluit in 2023 een aannemingsovereenkomst met particuliere opdrachtgevers voor het vervangen van houten kozijnen door kunststof kozijnen. Tijdens de uitvoering ontstaan ernstige constructieve gebreken, waardoor aanzienlijke schade ontstaat. De rechtbank acht Lufenje aansprakelijk voor de gebreken.

De opdrachtgevers stellen daarnaast dat de bestuurder en indirect bestuurder persoonlijk aansprakelijk zijn. Zij voeren aan dat de bestuurders wisten of hadden moeten weten dat Lufenje onvoldoende deskundigheid bezat om de werkzaamheden uit te voeren en dat de onderneming geen CAR-verzekering had afgesloten. Volgens hen is sprake van kennelijk onbehoorlijk bestuur en onrechtmatig handelen.

De bestuurders betwisten dit. Zij stellen dat zij niet persoonlijk hebben gehandeld in strijd

met hun verplichtingen, maar uitsluitend in hun hoedanigheid van bestuurder of werknemer hebben geopereerd.

Beoordeling

De rechtbank toetst of de omstandigheden een grond opleveren voor persoonlijke bestuurdersaansprakelijkheid. De rechtbank stelt voorop dat de enkele wanprestatie of tekortkoming van de vennootschap niet automatisch tot persoonlijke aansprakelijkheid van haar bestuurders leidt. De opdrachtgevers hebben echter geen concrete feiten gesteld waaruit blijkt dat de bestuurders persoonlijk onrechtmatig hebben gehandeld. Dat Lufenje in de uitvoering van het werk tekort geschoten is in de nakoming van de overeenkomst, is daarvoor onvoldoende.

Het beroep van de opdrachtgevers op bestuurdersaansprakelijkheid strandt daarom.

Beslissing

De rechtbank wijst de vorderingen tegen de bestuurder en indirect bestuurder van Lufenje af. Alleen de vennootschap zelf wordt gehouden tot schadevergoeding.

Redactie, september 2025

Instantie: Rechtbank Limburg

Datum uitspraak: 25-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBLIM:2025:8515

Zaaknummer: C/03/333409 / HA ZA 24-343

Rechters: I.M. Etman

Advocaten: B.A.L.H. Robijns en Z.I.B. Heuts

Wetsartikelen: 6:162 BW

RECHTSPRAAK

Geen bestuurdersaansprakelijkheid vanwege ontoelaatbaar ontnemen van een corporate opportunity

Een projectvennootschap vordert schadevergoeding wegens onbehoorlijk bestuur bij de verkoop van een gelieerde vennootschap aan een derde. Volgens haar hebben de bestuurders een corporate opportunity ontnomen door de exploitatie- en verhuurrechten niet in de projectvennootschap onder te brengen. Het hof oordeelt dat de samenwerking tussen de ondernemers jarenlang vrijblijvend en intentioneel bleef. Concrete afspraken over overdracht van rechten zijn nooit geformaliseerd. Van het ontoelaatbaar ontnemen van een corporate opportunity is daarom geen sprake. Er kan de bestuurders geen ernstig verwijt worden gemaakt, zodat aansprakelijkheid ex artikel 2:9 BW ontbreekt.

Feiten

Ondernemer 1 en Ondernemer 2 werkten vanaf 2015 samen met Ondernemer 3 in de ontwikkeling en exploitatie van vakantieparken. Voor een project met strandhuisjes in een kustgemeente werd Bedrijf 1 B.V. opgericht. De aanbestedingsrechten kwamen echter terecht bij Bedrijf 2 B.V., een vennootschap gelieerd aan Ondernemer 3.

De bedoeling was aanvankelijk dat Bedrijf 1 B.V. de ontwikkeling zou doen. Over verhuur- en exploitatierechten is meermalen gesproken, maar concrete afspraken zijn nooit geformaliseerd. In 2020 verkocht Ondernemer 3 de aandelen in Bedrijf 2 B.V. aan een derde partij. Ondernemer 1 en Ondernemer 2 stellen dat hierdoor de projectvennootschap een zakelijke kans is ontnomen.

Beoordeling

Het hof stelt voorop dat een *corporate opportunity* een kans is die een bestuurder ten gunste

van de vennootschap moet benutten wanneer deze past binnen haar bedrijfsvoering (art. 2:8 en 2:9 BW). Het onbevoegd ontnemen daarvan kan leiden tot aansprakelijkheid indien de bestuurder een ernstig verwijt treft.

Volgens Bedrijf 1 B.V. hebben Ondernemer 3 en zijn vennootschappen door de verkoop van Bedrijf 2 B.V. aan de derde partij de verhuur- en exploitatierechten buiten de projectvennootschap gehouden. Daarmee zouden zij hun eigen belang hebben laten prevaleren boven dat van Bedrijf 1 B.V.

Het hof overweegt dat er wel intenties waren, maar nooit formele afspraken of schriftelijke vastlegging met betrekking tot de ontwikkeling van Bedrijf 1 B.V. noch over de verhuur- en exploitatierechten. Sinds 2015 bleven de samenwerkingsverbanden tussen de ondernemers vrijblijvend. Ook na de verkoop van Bedrijf 2 B.V. sprak Ondernemer 3 nog over gezamenlijke ontwikkeling, wat bevestigt dat de samenwerking niet concreet was uitgewerkt.

Dat de exploitatierechten uiteindelijk bij de derde partij belandden, betekent volgens het hof niet dat een ontoelaatbare *corporate opportunity* is ontnomen. Zowel Ondernemer 1 en 2 als Ondernemer 3 hadden stappen moeten zetten om de rechten formeel over te dragen. Het nalaten daarvan kan Ondernemer 3 niet een ernstig verwijt opleveren.

Het hof wijst erop dat de mogelijkheid tot gezamenlijke ontwikkeling pas definitief verdween toen de vertrouwensrelatie tussen de ondernemers verslechterde. Onder die omstandigheden kan niet worden gezegd dat Ondernemer 3 onbehoorlijk heeft bestuurd of onrechtmatig heeft gehandeld.

Beslissing

Het hof bekrachtigt het vonnis van de rechtbank. De bestuurders zijn niet aansprakelijk ex artikel 2:9 BW; van onbehoorlijk bestuur of een ontoelaatbaar ontnemen van een *corporate opportunity* is geen sprake.

Redactie, september 2025

Instantie: Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 02-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:2290

Zaaknummer: 200.326.654/01

Rechters: H.K.N. Vos, R.A. van der Pol en A.J.M. Lauvenberg

Advocaten: C.J. Jager en W. Raas

Wetsartikelen: 2:8 BW en 2:9 BW

RECHTSPRAAK

Bestuurder Vereniging/Voormalig Bestuurder

Een bestuurder van een vereniging vordert vervangende toestemming om namens de vereniging een verzoekschrift in te dienen in de zin van artikel 2:15 lid 4 BW. Aanleiding is een lopend geschil over het ontslag van de andere bestuurder. Volgens de bestuurder weigert de ontslagen bestuurder toestemming te geven voor het inschakelen van een advocaat. De rechtbank oordeelt dat geen sprake is van een situatie zoals bedoeld in artikel 2:15 lid 4 BW, omdat gedaagde die weigert toestemming te geven op dit moment geen statutair bestuurder meer is. Aldus ontbreekt het belang bij de vordering (art. 3:303 BW). De vordering wordt afgewezen; de bestuurder wordt in de proceskosten veroordeeld.

Feiten

De bestuurder van de vereniging ('de Bestuurder') en de voormalig bestuurder ('de Voormalig Bestuurder') waren tot 1 mei 2024 samen bestuurder van een vereniging ('de Vereniging'). Op die datum heeft de algemene vergadering besloten de Voormalig Bestuurder te ontslaan. Over de rechtsgeldigheid van dit besluit bestaat onenigheid. De Voormalig Bestuurder heeft daarom een bodemprocedure tegen de Vereniging ingesteld, waarin hij vernietiging of nietigverklaring van het ontslagbesluit vordert.

De Bestuurder wilde namens de Vereniging een verzoekschrift indienen in de zin van artikel 2:15 lid 4 BW en vroeg de Voormalig Bestuurder daarvoor toestemming. Die weigerde, waarna de Bestuurder in kort geding vordert dat het vonnis in de plaats zal worden gesteld van de benodigde toestemming.

Beoordeling

De rechtbank onderzoekt eerst het verweer dat de Bestuurder niet-ontvankelijk zou zijn omdat partijen nog in mediation zijn. Dat verweer wordt verworpen: de vordering kan naast

de lopende mediation worden behandeld.

Vervolgens beoordeelt de rechtbank of de situatie onder artikel 2:15 lid 4 BW valt. Dit artikel ziet op de situatie dat een bestuurder in eigen naam vernietiging van een besluit van de rechtspersoon vordert, waarna de rechtspersoon via de rechter iemand kan laten aanwijzen die het bestuur in die procedure vervangt. De rechtbank stelt vast dat de Voormalig Bestuurder ten tijde van zijn procedure tegen de Vereniging geen statutair bestuurder meer was, nu hij door de algemene vergadering is ontslagen en dit besluit (nog) niet is vernietigd. Daarmee ontbreekt de grond voor toepassing van artikel 2:15 lid 4 BW.

De rechtbank overweegt dat de rechtsgeldigheid van het ontslagbesluit moet worden beoordeeld in de lopende bodemprocedure en niet in dit kort geding. Omdat het ontslagbesluit vooralsnog gelding heeft, is er geen sprake van een situatie waarin artikel 2:15 lid 4 BW toepassing kan vinden. De vordering van de Bestuurder wordt daarom afgewezen wegens gebrek aan voldoende belang, op grond van artikel 3:303 BW.

Ten overvloede benadrukt de rechtbank dat de impasse binnen de Vereniging dringend een oplossing vraagt. Daarbij wijst zij erop dat de Bestuurder al geruime tijd niet voldoet aan een eerdere uitspraak van juli 2024 en aanzienlijke dwangsommen heeft verbeurd. Naleving van die uitspraak is noodzakelijk voor herstel van verhoudingen en transparantie binnen de Vereniging.

Beslissing

De rechtbank wijst de vordering van de Bestuurder af en veroordeelt hem in de proceskosten.

Redactie, september 2025

Instantie: Rechtbank Rotterdam

Datum uitspraak: 29-08-2025

ECLI: ECLI:NL:RBROT:2025:10542

Zaaknummer: C/10/704175 / KG ZA 25-779

Rechters: P. de Bruin

Advocaten: J.C. Noordijk en O.J. Praamstra

Wetsartikelen: 2:15 lid 4 BW en 3:303 BW

RECHTSPRAAK

Vitesse/KNVB

Een betaaldvoetbalorganisatie vordert in kort geding vernietiging van besluiten van de licentiecommissie en de beroepscommissie van de sportbond tot intrekking van haar proflicentie. De voorzieningenrechter wijst de vorderingen af. In turbo-spoedappel vernietigt het hof dit vonnis en schorst de besluiten. Het hof oordeelt dat de besluitvorming onder te grote tijdsdruk heeft plaatsgevonden, waardoor zorgvuldigheid en behoorlijke procesorde zijn geschonden. De actuele ontwikkelingen rond de club zijn daardoor onvoldoende meegewogen. Het is aannemelijk dat de bodemrechter zal oordelen dat de besluiten vernietigbaar zijn. Het hof veroordeelt de sportbond om de club onmiddellijk toe te laten tot de betaald voetbalcompetitie.

Feiten

B.V. Vitesse ('Vitesse') is lid van de Koninklijke Nederlandse Voetbalbond ('KNVB') en neemt deel aan de betaald voetbalcompetitie op basis van een proflicentie. Op 10 juli 2025 trok de Licentiecommissie van de KNVB deze licentie in, omdat Vitesse volgens haar structureel de regels had overtreden en sprake was van een patroon van misleiding en gebrek aan transparantie.

Vitesse stelde beroep in bij de Beroepscommissie van de KNVB, die het beroep op 31 juli 2025 ongegrond verklaarde. Daarmee bleef de intrekking in stand. Vitesse startte een kort geding bij de rechtbank Midden-Nederland en vorderde schorsing van de besluiten en toelating tot de competitie. De voorzieningenrechter wees de vorderingen af.

Vitesse ging daarop in hoger beroep. Gezien de spoedeisendheid werd de zaak als turbo-spoedappel behandeld. Vitesse verzocht het hof opnieuw om de besluiten te schorsen en onmiddellijke toelating tot de competitie. De KNVB stelde incidenteel appel in.

Beoordeling

Het hof benadrukt dat een kortgedingrechter geen definitieve beslissingen kan nemen, maar wel voorlopige voorzieningen kan treffen, waarbij moet worden gekeken naar het te verwachten oordeel in een bodemprocedure. Het gaat hier om besluiten van organen van een vereniging, die op grond van artikel 2:15 BW vernietigbaar kunnen zijn wegens strijd met regels over besluitvorming, het licentiereglement of de redelijkheid en billijkheid.

Het hof acht het voldoende aannemelijk dat een bodemrechter zal oordelen dat de besluiten vernietigbaar zijn, en voert daarvoor twee gronden aan:

1. Schending zorgvuldigheid en procesorde

De besluitvorming door de KNVB-commissies vond plaats onder grote tijdsdruk om vóór de start van het seizoen een definitief oordeel te geven. Daardoor zijn de procedures feitelijk als spoedprocedures behandeld, terwijl het ging om de zwaarste sanctie uit het licentiereglement: de onvoorwaardelijke intrekking van de proflicentie. De zorgvuldigheid en beginselen van een behoorlijke procesorde zijn hierdoor onvoldoende gewaarborgd. Actuele ontwikkelingen, zoals de overname door de zogenoemde Sterkhouders en de nieuwe organisatie-inrichting, zijn niet meegenomen.

2. Onvoldoende grondslag voor het oordeel van de KNVB

Het hof volgt de KNVB dat Vitesse op verschillende punten tekort is geschoten in haar informatieverplichtingen, onder meer bij de verkoop en conversie van een vordering van Common Group. Toch ziet het hof geen grond voor de conclusie dat sprake is van een aanhoudend patroon van misleiding en ondermijning van het licentiesysteem. Daarmee konden de commissies bij afweging van belangen in redelijkheid niet besluiten tot onvoorwaardelijke intrekking van de licentie.

Gezien de grote belangen van zowel Vitesse als de KNVB acht het hof de door Vitesse gevorderde voorzieningen tot schorsing en toelating tot de competitie toewijsbaar. Voor rectificatie bestaat geen grond. Het hof verbindt geen dwangsom aan de veroordelingen, omdat de KNVB heeft toegezegd zich eraan te zullen houden.

Beslissing

Het hof vernietigt het vonnis van de voorzieningenrechter, schorst de besluiten van de Licentie- en Beroepscommissie en veroordeelt de KNVB Vitesse onmiddellijk toe te laten tot de betaald voetbalcompetitie.

Redactie, september 2025

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 03-09-2025

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2025:5371

Zaaknummer: 200.358.448

Rechters: H.L. Wattel, D.M.I. de Waele en P.J. van der Korst

Advocaten: B.L.A. van Drunen en M.I. van Dijk

Wetsartikelen: 2:15 BW

RECHTSPRAAK

Geschil aandeelhouders autodemontagebedrijf

Twee broers zijn via hun holdings ieder voor 50% aandeelhouder en bestuurder van een autodemontagebedrijf. Na langdurige onderhandelingen ontstaat een conflict over de uitvoering van een concept-vaststellingsovereenkomst voor overdracht van aandelen en een eerder gesloten procesovereenkomst over een mogelijke verkoop aan een derde. Eisers vorderen nakoming van de concept-overeenkomst, subsidiair heronderhandeling of nakoming van de procesovereenkomst, en daarnaast schorsing van gedaagden als bestuurders wegens een verstoorde samenwerking. De rechtbank overweegt dat de concept-overeenkomst niet is ondertekend en dus geen bindende werking heeft, dat er onvoldoende spoedeisend belang is bij uitvoering van de procesovereenkomst en dat schorsing van bestuurders in beginsel is voorbehouden aan de OK. Omdat bovendien reeds een enquêteprocedure loopt, wijst de rechtbank alle vorderingen af.

Feiten

Broer 1 en Broer 2 zijn via hun holdings Bedrijf 1 B.V. ('Bedrijf 1') en Bedrijf 2 B.V. ('Bedrijf 2') ieder voor 50% aandeelhouder en bestuurder van Autodemontagebedrijf Bedrijf 3 B.V. ('Bedrijf 3'). Tussen hen is een conflict ontstaan over de toekomst van het bedrijf.

Op 8 mei 2025 sluiten partijen een procesovereenkomst waarin wordt afgesproken dat, als zij geen regeling treffen voor uitkoop door een van beiden, de aandelen gezamenlijk aan een derde zullen worden verkocht. In juni 2024 doet Broer 2 een bod van 6 miljoen euro, dat door Broer 1 wordt afgewezen omdat dit niet voldoet aan de grens van 7 miljoen die in de procesovereenkomst is opgenomen.

Later onderhandelen partijen opnieuw en wordt een concept-vaststellingsovereenkomst opgesteld. Daarin is voorzien dat een van beide partijen de ander kan uitkopen voor een waarde van 4 miljoen euro, met vastgelegde financieringstermijnen. Deze overeenkomst is echter niet ondertekend.

Ondertussen loopt bij de OK een enquêteprocedure die Bedrijf 2 op 2 februari 2025 is gestart, waarin onder meer schorsing van Bedrijf 1 als bestuurder en overdracht van diens aandelen wordt verzocht.

In het onderhavige kort geding verzoeken Broer 1 en Bedrijf 1 dat de voorzieningenrechter Broer 2 en Bedrijf 2 gebiedt (primair) de vaststellingsovereenkomst na te komen en hun aandelen aan Bedrijf 1 over te dragen, (subsidiar) te heronderhandelen of (meer subsidiair) de procesovereenkomst na te komen. Ook verzoeken zij Broer 2 en Bedrijf 2 als bestuurders te schorsen.

Beoordeling

De voorzieningenrechter stelt voorop dat de zaak twee hoofdonderwerpen kent: (i) de uitvoering van de afspraken over de aandelen en (ii) de positie van de bestuurders.

Ten aanzien van de vordering tot nakoming van de concept-vaststellingsovereenkomst oordeelt de voorzieningenrechter dat daarin duidelijk is bepaald dat de overeenkomst pas werking heeft na ondertekening door alle partijen. Nu ondertekening ontbreekt en de termijnen uit de concepttekst bovendien zijn verstreken, kan niet worden aangenomen dat partijen reeds gebonden zijn. Het standpunt van eisers dat wel reeds overeenstemming is bereikt over alle essentiële punten, acht de voorzieningenrechter onvoldoende aannemelijk. Ook heronderhandeling kan niet worden afgedwongen.

De subsidiaire vordering tot uitvoering van de procesovereenkomst strandt eveneens. Hoewel deze overeenkomst voorziet in gezamenlijke verkoop aan een derde, ontbreekt thans spoedeisend belang: er is geen koper in beeld en de financiële resultaten van de onderneming zijn negatief, waardoor een reëel bod onzeker is. Een verkooptraject zou aanzienlijke tijd en kosten vergen.

Voor wat betreft de vorderingen tot schorsing van Broer 2 en Bedrijf 2 als bestuurders geldt dat dit in beginsel is voorbehouden aan de OK op grond van artikel 2:349a BW en artikel 2:356 BW. De voorzieningenrechter kan slechts bij uitzondering ingrijpen, bijvoorbeeld bij een dringend spoedeisend belang. Omdat er reeds een enquêteprocedure loopt en een zitting bij de OK is gepland, acht de voorzieningenrechter het niet aangewezen vooruit te lopen op die procedure.

Tijdens de zitting hebben partijen afspraken gemaakt over periodiek overleg en informatievoorziening. Daardoor ontbreekt ook de noodzaak om aanvullende voorzieningen te treffen.

Beslissing

De rechtbank wijst alle vorderingen van Bedrijf 1 en Broer 1 af en veroordeelt hen in de proceskosten.

Redactie, september 2025

Instantie: Rechtbank Den Haag

Datum uitspraak: 20-06-2025

ECLI: ECLI:NL:RBDHA:2025:15766

Zaaknummer: C/09/682199

Rechters: P. Dondorp

Advocaten: R.Q. Potter en F.A.L. Canovai

Wetsartikelen:

RECHTSPRAAK

Openbaar Ministerie/Jet Air Equipment B.V. en haar bestuurder

Het Openbaar Ministerie verzoekt de rechtbank een vennootschap verboden te verklaren en te ontbinden, een vereffenaar te benoemen en de bestuurder een bestuursverbod op te leggen. De grondslag is dat de vennootschap structureel Europese sancties tegen Rusland heeft overtreden, waarmee de internationale rechtsorde is bedreigd. De vennootschap en de bestuurder zijn daarvoor eerder reeds strafrechtelijk veroordeeld. De vennootschap en de bestuurder stellen dat de strafrechtelijke veroordelingen nog niet onherroepelijk zijn en dat ontbinding van de vennootschap disproportioneel is. De rechtbank oordeelt dat herhaalde leveringen aan Rusland een werkzaamheid vormen die in strijd is met de openbare orde, zodat het onweerlegbare vermoeden van artikel 2:20 lid 2 BW geldt. De vennootschap wordt verboden verklaard en ontbonden; de bestuurder krijgt een bestuursverbod van drie jaar opgelegd. Verzoeken om voorlopige voorzieningen en uitkering van een batig saldo aan de Staat worden afgewezen.

Feiten

Jet Air Equipment B.V. ('JAE') drijft handel in luchtvaartonderdelen. De Bestuurder is enig aandeelhouder en bestuurder van JAE. In de periode van februari 2022 tot augustus 2023 stemde de Bestuurder in met vijftien tot twintig leveringen van vliegtuigonderdelen aan Rusland, ondanks Europese sancties. In oktober 2024 veroordeelde de rechtbank Rotterdam zowel JAE als de Bestuurder strafrechtelijk wegens het omzeilen van sancties. JAE kreeg een geldboete, de Bestuurder een gevangenisstraf van 32 maanden. Beiden stelden hoger beroep in.

In de onderhavige civielrechtelijke procedure verzoekt het OM JAE verboden te verklaren en te ontbinden, een vereffenaar te benoemen en een bestuursverbod aan de Bestuurder op te leggen.

Beoordeling

De rechtbank stelt vast dat volgens artikel 2:20 lid 1 BW een rechtspersoon verboden kan worden verklaard wanneer doel of werkzaamheid in strijd is met de openbare orde. Lid 2 bevat een onweerlegbaar vermoeden bij activiteiten die de internationale rechtsorde bedreigen.

Het OM voert aan dat JAE stelselmatig sancties heeft overtreden en een bedrijfscultuur had die gericht was op omzeiling. JAE en de Bestuurder betogen dat de strafzaken nog niet onherroepelijk zijn en dat ontbinding van JAE disproportioneel is. Volgens hen verrichtte JAE ook legale activiteiten en wil de Bestuurder zich na zijn vrijlating richten op andere activiteiten.

De rechtbank oordeelt dat vijftien tot twintig leveringen een structurele werkzaamheid vormen. Iedere levering vormt een ernstige inbreuk op sanctieregels. Omdat deze activiteiten de internationale rechtsorde ondermijnen, geldt het onweerlegbare vermoeden van artikel 2:20 lid 2 BW dat sprake is van strijd met de openbare orde. Het verweer dat hoger beroep nog loopt, doet daar niet aan af. Verbodenverklaring en ontbinding zijn daarom noodzakelijk en proportioneel.

Ten aanzien van de vereffening wijst de rechtbank het verzoek af om de zoon of advocaat van de Bestuurder te benoemen. Dit zou de schijn van belangenverstrengeling wekken. Een onafhankelijke vereffenaar zal worden benoemd, nadat partijen zich over de persoon hebben kunnen uitlaten. Het verzoek van het OM om een eventueel batig saldo aan de Staat te laten uitkeren wordt afgewezen wegens onvoldoende onderbouwing.

Met betrekking tot het bestuursverbod bepaalt artikel 2:20a BW dat de bestuurder van een verboden verklaarde rechtspersoon voor minimaal drie jaar geen bestuursfunctie mag bekleden, tenzij hem geen ernstig verwijt treft. De Bestuurder heeft erkend met leveringen te hebben ingestemd en geen omstandigheden gesteld die een uitzondering rechtvaardigen. De rechtbank legt daarom een bestuursverbod van drie jaar op.

Het tegenverzoek om de beschikking niet uitvoerbaar bij voorraad te verklaren faalt, nu verbodenverklaring krachtens de wet direct uitvoerbaar is (art. 2:20 lid 6 BW).

Beslissing

De rechtbank verklaart JAE verboden en ontbonden, legt de Bestuurder een bestuursverbod

van drie jaar op en benoemt later een onafhankelijke vereffenaar. Overige verzoeken en tegenverzoeken worden afgewezen.

Redactie, september 2025

Instantie: Rechtbank Gelderland

Datum uitspraak: 27-05-2025

ECLI: ECLI:NL:RBGEL:2025:7445

Zaaknummer: C/05/449231 / HA RK 25-33

Rechters: S.A. van den Toorn

Advocaten: C.E. Wilcke en H.M.A. over de Linden

Wetsartikelen: 2:20 BW, 2:20a BW, 2:22 BW, 2:23 BW en 2:23b BW

RECHTSPRAAK

Toewijzing enquête met benoeming OK-bestuurder, aanhouding uitstotingsverzoek

Twee aandeelhouders, ieder voor 50% eigenaar en bestuurder van een familiebedrijf met meerdere werkmaatschappijen, raken in een impasse. Ondanks een ondertekende splitsingsovereenkomst kan uitvoering daarvan niet plaatsvinden vanwege onenigheid over onroerend goed, personeel en financiering. Aandeelhouder 1 verzoekt de OK om een enquête en onmiddellijke voorzieningen; Aandeelhouder 2 vraagt om uitstoting van Aandeelhouder 1. De OK oordeelt dat er gegronde redenen zijn voor twijfel aan een juist beleid en gelast een enquête. Tevens benoemt de OK een derde bestuurder met beslissende stem die ook de ontvlechting moet begeleiden. De behandeling van het uitstotingsverzoek wordt zes maanden aangehouden om eerst te bezien of via de getroffen voorzieningen een oplossing kan worden bereikt.

Feiten

De vennootschap ('de Vennootschap') is een familiebedrijf in de bouwsector met circa 75 werknemers, verdeeld over vier dochtervennootschappen. Aandeelhouder 1 en Aandeelhouder 2 houden elk 50% van de aandelen en vormen samen het bestuur. Aandeelhouder 1 wordt bestuurd door Bestuurder 1, echtgenoot van de zus van Bestuurder 2, die op zijn beurt bestuurder is van Aandeelhouder 2.

De samenwerking is ernstig verstoord geraakt. Het managementteam spreekt zich in 2023 expliciet uit tegen verdere samenwerking met Bestuurder 1. Partijen komen in december 2024 een Splitsingsovereenkomst overeen, waarin de onderneming in delen wordt opgesplitst: Aandeelhouder 1 zou de Vennootschap en een vastgoedvennootschap verkrijgen, terwijl Aandeelhouder 2 twee werkmaatschappijen zou overnemen. De activa van een derde dochter

zouden worden verdeeld. De overeenkomst bevat een financieringsvoorbehoud en laat de verdeling van personeel en gebruik van onroerend goed open.

Hoewel de splitsing deels wordt voorbereid, onder meer via inschrijving van afzonderlijke bestuurders bij de Kamer van Koophandel en verdeling van personeel, ontstaat opnieuw onenigheid over uitvoering, communicatie, gebruik van terrein en machines en betaling van huur. Financiering voor een nieuw bedrijfspand blijkt bovendien niet haalbaar.

Aandeelhouder 1 wendt zich daarom tot de OK met een enquêteverzoek en vordert onmiddellijke voorzieningen. Aandeelhouder 2 verzoekt gelijktijdig uitstoting van Aandeelhouder 1.

Beoordeling

De OK stelt vast dat de verhoudingen tussen beide aandeelhouders en bestuurders blijvend verstoord zijn en vruchtbaar overleg ontbreekt. Er is sprake van een dreigende impasse in zowel bestuur als algemene vergadering. Noodzakelijke investeringen blijven uit en het vertrek van personeel dreigt. Daarmee komt de continuïteit van de onderneming in gevaar.

De OK oordeelt dat er gegronde redenen zijn voor twijfel aan een juist beleid en een juiste gang van zaken. Dat partijen een Splitsingsovereenkomst hebben gesloten, neemt dit niet weg: uitvoering is onzeker en de impasse blijft bestaan. De OK gelast daarom een enquête naar het beleid en de gang van zaken van de Vennootschap en haar dochtermaatschappijen vanaf 1 januari 2024.

Als onmiddellijke voorziening benoemt de OK een derde bestuurder met beslissende stem, die zelfstandig bevoegd is om de Vennootschap te vertegenwoordigen. Deze bestuurder krijgt tevens de bijzondere taak om te onderzoeken hoe de onderneming op een werkbare en financierbare wijze kan worden gesplitst.

Het uitstotingsverzoek van Aandeelhouder 2 wordt aangehouden voor zes maanden. De OK acht het mogelijk dat de onmiddellijke voorzieningen en de rol van de derde bestuurder een oplossing dichterbij brengen dan een onmiddellijke uitstoting. Partijen en de bestuurder krijgen de gelegenheid om in december 2025 verslag uit te brengen over de stand van zaken.

Beslissing

De OK gelast een enquête, benoemt een derde bestuurder met beslissende stem en houdt de behandeling van het uitstotingsverzoek zes maanden aan.

Redactie, september 2025

Instantie: Ondernemingskamer Gerechtshof Amsterdam

Datum uitspraak: 17-06-2025

ECLI: ECLI:NL:GHAMS:2025:1645

Zaaknummer: 200.352.252/01 OK en 200.353.491/01 OK

Rechters: A.W.H. Vink, W.A.H. Melissen, E. Loesberg, M.J.R. Broekema en G. Eikelenboom

Advocaten: T.J. Teggelaar, L.R. Verhagen en S.J. Bruins Slot

Wetsartikelen: 2:336a BW, 2:337 BW, 2:349a lid 2 BW en 2:350 lid 1 BW